

Z v o n a g l a s.

Iz sive daljine se grič mi blišči,
Na gričeku cerkvice bēla stoji,
Iz cerkvice čuje se petje zvoná;
Kak sladko, kak tužno doni do sercá. —

Oj glasi, oj glasi! kaj pravite mi?
Oj kaj mi šumite? Kaj don mi veli?
Alj smerti pominjate — smertnih cvetic?
Alj rožnih bledost oznanujete lic?

Alj kličete, tmasti da vabi me grob?
Alj pomnite ah! me mertvaških podob?
Glasovi, glasovi, ne strašite me,
Kar drago mi bilo, vsaj vzeto mi je!^s

Ko zemlice hladne bi pert me zakril,
Kak srečen pri dragih, kak blažen bi bil;
Pa vsaj mi še mladost pregrenka cveti,
In vsaj se u tugi tud sladko živi. Vr — i.

Turki v Kokri.

Narodna pripovedka.

S strašnim hrupom, enako derečemu plazú, ki vse, kar koli doseže, pokonča, privrejo Turki proti Kapli, ter hočejo po Kokri na Kranjsko predreti. Strah in groza gresta pred njimi; neusmiljenje, grozovitost in smert jih spremljajo. Kar živega dobé, mora ali z njimi iti, ali glavo dati. Bil je pri Rehpergu z velikanskega kamnja sozidan jez, ktereга so zaperali, dolino z vodo napolniti in se tako Turkov obvarvati. Pa ko ljudje zaslišijo, s kako grozovitostjo in hitrostjo se Turki bližajo, ni bilo nikomur družega v mislih, kakor urno sebe in svoje z begom rešiti. Brez opora Turki dalje deró, Kaplo oropajo; že so čez jezerski verh in že njih prednje čete proti prelepemu Predvorskemu in Tupaljškemu polju hite, ko zadnje še vedno okoli Kaple in Rehperga ropajo in požigajo.

Tisti čas je gospodaril na Berdu neužugani vitez, plemeniti Šrotentah. Komaj zvé, da se bliža turški blisk, že veli hlapcu konja sedlati; z eno roko britko sabljo paše, z drugo slovo jemlje. Hitro vranca zasede in kot sokol zderči z enim hlapcem proti Orehovljem. Ni bilo še mosta

čez Kokro Šrotenpah se k hlapcu oberne in mu zapové, konja nikakor ne poganjati, in ga ne potegovati ne na desno ne na levo. Kakor ptica šine Šrotenpah čez globoki brezen, v katerem Kokra teče; hlapec pa pozabljivši svarjenja svojega gospoda, in boječ se, da bi se konj dosti ne zaletel, ga spodbode in — kot kamen pade v brezen in se dobro skoplje. Konj njegov pa je bil muhast. Urneje od mačka pleza po sternih pečeh navpik in kmalo je s hlapcem vred na ravnem.

V Tupaljčah je trivoglato znamenje od pobožnih dedov zidano Bogu in njegovim izvoljenim na čast. Ravno k temu znamenju se Turki zaženo, ga oskrunit in razvalit, ko jih Šrotenpah sreča. Kakor strela trešči vanje in kot muhe padajo turške glave pod vitezovo sabljo. Pa Turki ga ne vidijo pred sabo. Vidijo le senco švigajoče sablje in svitile konjske podkve. Seka jih po Kokri in tri dni Kokra teče rudeča kot kri; seka jih po Beli in tri dni Bela kervava teče. Že predere Šrotenpah skoz Kaplo in že vidi zadnjo druhal Turkov pred sabo. Pa tudi njegova zadnja moč je proč, desne dlani, v kateri se sablja suče, ni družega kot kost in žila. Roka s sabljo se pobeši in hrabri vitez na konja omaguje. Ozre se na kviško obupajoč in zagleda cerkev svetega Jerneja na Rehpergu. Nebeška tolažba mu napolni serce, z zaupanjem pogleda proti nebu in zdihne rekoč: »O preljubi sveti Jernej! mogočni pomočnik, pomagaj mi in daj mi moči, še zadnje kardelo brezbožnih sovražnikov pobiti. Vedno bo pred tabo čisto maslo gorelo!« Nova moč prešine oslabiljeno truplo, krepkeje pest sabljo zgrabi in morija se v novič začne. Kmalo ni živega Turka na slovenski zemlji. Šrotenpah do cerkve svetega Jerneja pridši skoči s konja, pade v cerkvi na kolena in zahvali predobrotljivega Boga in svetega Jerneja za podarjeno milost in moč. Kar je bil obljubil, je zvesto spolnil. Odločil je planino, od ktere se je maslo dajalo, da je pred svetim Jernejem namesto olja gorelo. Ko je pa Berska grajščina in ž njo tudi omenjena planina na pluje prišla, se je to scasama pozabilo; in mežnar je bil prisiljen, olja priliti. Pa glej čuda! olje ne gori. Mežnar naj skuša, kar hoče, olje se ne vname. Zadnjič na kolena pade pred svetim Jernejem, in ga miho prosi, naj za dobro vzame, kar mu more dati, ker on ne more pomagati, in dá to, kar ima. Sveti Jernej se je dal potolažiti, in od sihmal spet olje pred njim gori.

Druga pripovedka pripoveduje, da so Turki iz Kranjskega na Koruško šli, in da se jih je Šrotenpah pri Taberskem mostu v Kokri lotil. Kar jih je njemu uteklo, so jih Kaplanci končali. Vodo so namreč napeli, da je okoli terga po vsi dolini nastopila; na pot so bran narobe in družega paludja nametali. Ko turški konji v to paludje zabredejo, so se jeli plašiti in so Turke v vodo pometali. Kar jih je pa ob krajeh zbežalo, so jih gorjanci pobili.

Obe pripovedki pa poveste, da so Turki železne bučke zapustili, da jih v Kokro več ne bo. In še dan današnji se najdujejo listi teh železnih bukev, namreč turške podkve, po vsi Kokerski dolini, tudi visoko v planinah, in pričajo resnico teh pripovedk. B. S.

V o ž n j a p o l e d u.

od sv. Petrograda do Korune.

O začetku zime, kader premrzne, se napravi po gladkej premrzi steza, ki drži od Petrograda do Korune. Vdil (kraj) njenih oboj strani so upiçene (vpik postavljene) visoke raglice (prekle) in od vrste do vrste stojijo topla zakurjene stražnice. Kader se debela megla vleže, kuré stražniki zaporedoma gromade in skrbno zvoné, da žarina in kleuk popotnike obvesti in ravna. Na pol pota je dobra gostivnica. —

Gledati to bezštevilno množino ljudi vsake starosti, stanu in spola, zamotanih v široke kožuhe, vnevar saninkaje po nezvesti premrzi, pod katero nedomerno brezduo svoje smrtno žrlo odpira, obleti çloveka južnih krajev neka neznana groza in ga siraha navdá tib severnih narodov. Prava stiska in gneča pa je po pristanišču Korunskem, kader se vožnja v lodkah začne. Te lodke ali ladjice so çolni, okovani z dvema votlozbrušenima šinjama, iz kakših so navadne saninke ali brusle. Ravno takó je kormilo okovano. Po straneh imajo klopi za popotnike, po sredini pa katarke jedno, dve ino tudi tri. Razloçijo se ena od druge po razni spravi in različnobojnem banderu. Izvrstni kormaneži in brodarji jih ravnaajo. Ni dopovedati, ni verjeti, kako bliskoma jih veter, ki tu pozimi ostro brije, izpred oçi vnese. — Jadra se razpnó, silni sever se vpre, ladje zažene, izurjeni brodari, modro kormané, se skušajo prehiteti in v slabi urici je pot desetih mil dognana.

Peter Veliki je takše vožnje po ledu jako štimal, ino previden, kakor je bil, jih skrbno v dober namen obraçal. Neprenehoma se namreç trudé po zbrihtanem brodarstvu, katero si je osnoval, in se boje, da mu brodari po dolgi zimi lez vaje in vežbanja nebi prišli ob ročnost v kretanju bark, katero jih je poletu naučil, jih je tu vredno yadil, ino njim po takem na trdni morski premrzi k fistej izverstnej skušenosti pripomagal, s katero so potem na burnem morji zmagavno sloveli Ž.

I. bukke iz Iliade.

(Dalje.)

130. Njemu zapored zdaj tak govori vladar Agamemnon:
Zvit tak, pogumen çe prav si, bogu podobni Ahilej
Bili nikar! ne boš me ne vkani! i ne pregovoril,
Çeš mar, sam imajoç dar çastni, da jez bi ostal le
Splnjen ter ukazuješ mi otcu oddati devico:
135. Pa naj zgodi se, ak mi dadó dar velikodušni Ahajci,
Pravoga si izmisleçi, enakovreden da bode.
Çe ne hoté pa ga dati, bi vtegnil pa sam ga jemati,
Prišel ga vzel bom, tebi al Ajantu ali Odisu
Ter ga peljal sabo, paç jezil se bo ta, h komu pridem,
140. Tode letó se zares še drugo pot homo menili.
Zdaj pa umjte! porimimo ladio çerno na morje,
Vanjo zberimo pripravnih brodnikov in hekatombo

- Denimo noter, samó tud Krizovo hčer lepolično
 Pripeljimo in vodja bo svetovavcev naj eden,
145. Al Ajas al Idomenej al nebeški Odisej,
 Bodi si tudi Pelejevič ti, naj strašni mož vsih,
 Da oprávivši dar svet dalekostrelca nam spraviš.*
 Vanj od strani se ozerl govori berzonogi Ahilej:
 Hojmenel! poželeti nesramno, v zvijačah zvedeni,
150. Kak radovoljno bo slušal Ahajcev povelja kdo tvoja:
 Ali podati se kam al boriti se siloj z moževi,
 Bogme nisim prišel zavolj Trojcev sul' ce dvigočih
 Sem se boriti, ker nad manó se pregrešili niso,
 Kajti niso nikdar odgnali volov mi al konjev,
155. Tudi nikdar mi v Ftii, v rušnati možoredivni,
 Žita kopčali mi sad, ker sile veliko med nami
 Sencobogatih gorá je in morje šumeče neskončno,
 Temuč za te o nesramni prišli smo, da se raduješ,
 Čast Menelau dobiti i tebi, pasja podoba,
160. Od Trojanov — pa se ne zmeniš za to in ni mar ti —
 In meni clo žugaš podar lastnoročno uzeti,
 Trudil ki mnogo se zanj, ki ga dali sinovi Ahajcev,
 Bogme enaka darú ne bodem dobil, ko Ahajci
 Bodo razderli z ljudmi prenapolnjeno mesto Trojanov,
165. In vender večidel trudapolnoga marjanja roke
 Moje prevzamejo, ko pa delé potem se nam ropi,
 Pa ti veliko doboš več. Vzamsi jez malo za ljubo
 Vernem se k ladjam nazaj z bojevanjem se vtрудiv;
 Tode zdaj grem pa u Ftio, ker boljši veliko je zame
170. S krivimi ladjami iti domu, pa jez menim, da več si
 Nečastén ne boš mogel grabiti bogastva i blaga. —
 Njemu zapored potem govori vladar Agamemnon:
 Beži le z Bogom, ak želja ima te, ne bodem te prosil
 Zavolj mene ostajati, saj imam jih še druge,
175. Ki me bodo častili, posebno pa Cen svetujoči
 Čertim tebe naj bolj zmed bogorejenih vladarjev,
 Kajti ljubiš prepir le večni in vojne i bitve,
 Ako silen junak si, ti bog le to je podelil,
 Idi domú so svojimi ladjami ino tovarši
180. In Mirmidone vladuj! jez dalje se za te ne menim,
 Jeza ne straši me tvoja, pa jez ti zažugam nasproti,
 Ker uzame mi Krizovo hčerko, vplensí jo Febos,
 Bodem sicer jo z ladio svojo poslal i tovarši,
 Tebi upeljem za to pa Brizovo hčer lepolično,
185. Dano v podar ti — sam pojdem ti v šotor — spoznadeš da dobro
 Kolikor večí od tebe da sim, i bojé se tud drugi
 Mi govoriti takó in protiviti mi kljubovaje. —
 Tak je govoril, zbudi se serd v Pelejonu in serce
 Se u porašenih persih mu na razdvoje nagiba:
190. Ali potegnil bi ostronabrušeni meč si od stegna,
 Ter pričujoče razgnal i Atrejeviča usmertil,
 Ali pa nehal serditi bi se, zaderžé si pogumnost.

(Dalje sledi.)

L u n a.

Vedno mladi Gruden obiše Lado, boginjo ljubezni; iz nju objema se rodi Luna, nar mlajši med sestricami, nar prva med njim v lepoti. Njeni očesi ste mile kot ravno razcvetene vijole i bistre kot studenec v planini; njeno obličje krasno kot obličje boginje i vender polno tiste ljubeznjive pohlevnosti, ki nas pri zemljiških hčerkah v serce gane, da se enkrat zadeti tak radi vselej podamo. Njena hoja je tiha, kot pomladna sapica: koder je šla, navdaja vse bitja z radostjo i čudno zadovoljnostjo. Proti nji so se zeliša i cvetlice pripogovale; potoki so obstali v teku, veselje njene bliže občutiti; i kralj stvarjenja, človek je vpiral zamaknjeno svoje oči, padel na kolena i jo molil i olajšanja nadlog od nebeške prosil.

I vender tudi Luna ni bila oproščena tega, kar je večna namera tak bogom kot ljudem naložila. Bilo ji je skušnjo dostati, en mesec ji dihati zemeljski zrak, potem še le v vedno vedre višave nazaj se k bogovom podati.

V lahki negli jo pošlje mati na zemljo. Noč odgrinja ravno mračno odejo od dolov; po gorah pretaka že zarja zlato; čudno spreminjenje narave nastane. Tu temota, tam svit; ta noč in černo, tam jasna belota in cvetje. Pogled prevzame neskončno občutno, Lunino serce: zamaknjena stoji i se čudi i slavi belega boga, kogar je vse, iz kogar je vse, v komur je vse.

In glej! svitloba se razširja dalje, zmir bolj žarko i oživljajoče, zadnji mrak je ubegnul. Veličansko in kraljevo pa stopi zdajci na goro v izhodu Solnce, vladar dneva, premagavec černe noči. Vsaka stvar se oberne prot njemu, pozdravlja vir svojega življenja i mu čast i slavo skazuje. Tudi Luna se nanj ozre — in prvi ozir ji osodo izloči. Goreča nevgasljiva ljubezen ji serce i celo bitje prešine. Njen pokoj je minul, nebeška zadovoljnost zginila, ona pade na kolena i tak moli plakaje k svoji materi Ladi:

Naj bi ne bila nikdar me rodila, dala si mi nebeško podobo, pa človeško serce, ki je ljubezni odperto. Zakaj me nisi v večne tme, v zakotni berlog postavil, ki je Soncu zakrito. Povsod, le ne na zemlji, bi bila čas skušnje dostala. Pa ker je tak brez konca tvoje serce nevsmljeno bilo, mi bodi saj zdaj dobrotljiva mati. Vzami me proč iz zemlje, za tako skušnjo sim preslabotna, pošlji me v večno grozne pušave hudih bogov, vaših višav in nebes sim nevredna.

Lada čuje Luno, ona, ki še nikdar ni ljubijočih i njih zdihov zavergla. Ona veje na zemljo, poda hčerkki roko, i jo vzdigne nad megle, tje na pot, ki jo hodi solnce let jezer i jezer. Zopet navda Luno mir i pokoj zadovoljnosti: ne želi si več, kol vekomaj po ti posesti Solnce hoditi, mu v žarno obličje gledati i se njegovega življenja navdihati. In Solnce jo vzame pod svojo mogočno oblast i si jo zvoli tovaršico i večno prijateljico.

In Luna razcveteva pri Solncu vsak dan z višim, čudovitnišim krasom. Vse stvari jo blagoslovijo, nje dobrote vživaje; naj bolj mlo pa se ozera na zaljubljene, jim daje up v ločitvi, nezmerno veselje pri snidu, i tolažbo po zgubi. Pa večna namera kuje Luni zavid in čert i pošlje vse hudobne duhe na njo, jo pahniti iz višave, ki jo je zoper nje voljo

nastopi'a. Sklep namere je znan materi Ladi. Ona pride, da bi dete v nebo odpeljala. Dostan je čas skušnje, ji reče, ne na zemlji, pa v zraku, ki zemljo obdaja: to je eno i tisto. Nikar mati, ji pravi hči, ne zderaj ne moje ljubezni, ne zaupa, ki ga stavijo v me zaljubljeni zemeljski. Žalostno odide Lada, bojé se jezo namere proti ljubljeni hčerki. Luno pa zavije v svoje žarke mogočno Solnce i jo varuje vsih napadov namere. Le obličje ji sije iz žarkov, da bi se ozeralo v ljubezni na zemljo, slasti na zaveze zaljubljenih. Na vse kraje se obrača ona, zdaj sem, zdaj tje potrebe umerjočih viditi i jim tolažbo deliti. Toraj vidi vsak kraj le enkrat v mescu nje celo obličje, ki se oberne potem drugam tudi tu svojo svitlobo sprostiti i človeška serca v zvestobo, tolažbo, i v večno prijaznost spodbujati.

Le en dan je v mescu ko ni viditi Lune, ko nam je njeno obličje popolnoma skrito. Ta dan počiva na sercu Solca in ona, nar veči podpornja ljubezni vživa sama ta dan nar bolj gorečo i sladko ljubezen.

Terdina.

Književni pregled.

Jugoslavensko slovstvo. Od našega slavnoznanoga pësnika Miroslava Vilharja imamo v kratkom eden svezek njegovih pësem pričakovati. — Dr Fr. Tkalec na Dunaju oznanjuje naročilo na svoj staroznanški spis o rimskih starinah, ki so bile na Hrovaškem in Slavonskom najdene in izkopane. Perva čast bude obsegla na 7 tabelah 59 obrazov u Siseku izkopanih in druga na 5 tabelah 24 obrazov v Varazdinskih kopeljih najdenih rimskih starin. Naročnina znese za vsaki razdel 3 zl. sr. — Znanstveni časopis ilirske matice: „Kolo“ bo prihodnjič vsako leto dvakrat na 6 — 7 polah izhajal in samo znanstvene reči obsegel. Vredništvo je g. Maksu Prica ponujeno. Njegovo ime je nam porok, da bi se „Kolo“ pod njegovim vredovanjem celo preporodilo. — Jugoslavenskoga pravoznanškoga imenoslovja je dosedaj 14 pol natisnjenih. Teško ga pričakujemo, da bi ne bilo več prestavljavcem treba, za posamezne izraze samovoljno beséd kovati in kerpati. — Kristiada, t. j. život i dëla Isukerstova, spëvana po Palmotiču in od ilirske matice izdana, se prôda za 1 zl. 30 kr. sr. Šteje 248 str. vel. osmerke. — Pësme Ant. Nemčiča s životopisom ranjcega, izdane od Mirko Bogovića veljajo 1 zl. sr. Natisnjene so pri Fr. Županu u Zagrebu. — Jugoslavenski zabavnik: „Lada“ od M. Bogovića, ki je bil k novemu letu obljubljen, bo okoli velike noči na svitlo prišel. — Preslavni Ivan Kukuljević je izdal: „Život Jurja Julia Klovia slikara iz slovnika ilirskih umëtnikov. Veljã 24 kr. sr.

Česko slovstvo. Ravno kar je izšel: „Přehled literatury česke od Venceslava Hanka. Namënjen je za šole in dom. — Po nevtrudljivom prizadetju g. Hanka je: Karlovdvorskí rukopis, kteri je že skorej u vse glavna evropejska narečja prestavljen, sedaj tudi v lužičko-serbskom narečju od g. Smolerja na svitlo prišel. Veljã 20 kr. sr. — Česko-slovenski zabavnik: „Nitra“ od g. Hurbana bo létos sopet na svitlo prišel. Naročnina, ktera se imã vredništvu: slov. Pohladov u Skalici pošlati, znese s poštnino vred 1 zl. sr. — G. Dr. Reuss, mëstni zdravnik v Vel. Revuci je sastavil izvírno slavensko botaniko

pod naslovom: »Května slovenska« v česko-slovenskom narečju. Obsegla bo sploh vse rastljine, ki so v slov. Talrah najti. Čela bodo okoli 20 tiskanih pol dala — Češki spisatelj P. Chocholeušek bude u več dèlih svoje lèposlovne spise izdal. Dozdaj sta 2 zvezka natisnjena.

Poljsko slovstvo. U Vilni je u založbi Rakažovića na svitlo prišlo imenitno zgodovinsko dèlo: »Pamietniki o davnej Polsee z czasov Zygmunta Augusta. — Ravno tako imenitno dèlo bo skorej u Poznanju na svitlo prišlo: »Historia Powszechna dla młodzieży« od Kazimira Błociszewskoga.

Rusko slovstvo. Pod naslovom; »Polnoje sobranije sočinjenij ruskih avtorov« izdaja petrogradski knjigar A. F. Smirdin dèla vsih znamenitijših ruskih pisateljev. Dozdaj so izšli različni spisi Lermonto a v 2 svezkih, Lomonosova u 3 sv. Posebni zgodovinski spisi Karamzina u 3 sv., dalej spisi Hmelnickoga v 3 sv., Dolgorukova, Batuškova, Izmailova, Bogdanovičeva, Kujaznina, — vsakoga u 2 sv., Davidova v 1 sv., Kantemira i Helmicera v 1 sv., Ozerova v 1 sv. in Deržavina u 2 sv. Sedaj izhaja na svitlo: Karamzinova povèstnica Ruske u 10 zvezkih. Vsaki svezek po 1 rublu. V razmèrju prejšnih cèn toga preimenitnoga dela je cèna zlo majhena in nizka.

Z m e s.

* Iz štajerske Slovenije. (Konec). Praša se še, kako je trèba ravnati, da obèni književni jezik dobimo. — Dvojna je pòt: prva Majerjeva približevavna in druga: zvolitev živečega ali staroslovenskoga narečja — mutatis mutandis, additis addendis.

Svoje prednosti in izverstnosti imá vsako narečje, i velika škoda bi bila, jih zgubiti ali clo samovoljno zavreči. Le ako jih vse obderžimo, ako vsako narečje svojo lèpoto priloži, bo naš jezik tudi lèp in izversten. Nikar mi ne govorite o godli — godla bo vselej, èe tudi rusko ali staroslovensko vzamemo, ker bo še vselej veliko predelati i pristaviti trèba. Stezo, po kateroj hoditi, je nam Jugoslovenom pokazal g. Majar v svojih: Pravilih, kterih cèno bo šele prihodnost prav spoznala. Ali kako to doveršiti?

Sostavi naj se sbor vsih slavenskih jezikoslovcev. Te naj razpade u več odsekov za vsako posebno imenoslovje: za modroznanstvo, bogoslovstvo, zdravništvo, pravoslovstvo, glasbo, pèsnništvo, tovarništvo, kratkoma za vsako vejo človeškoga vèdstva. Ti odseki izročè svoja dèla glavnomu odboru, da jih še enkrat pregleda i pretrese. Ni trèba sboru dolgo sedeti, da si le obèna glavna pravila osnuje, in potem tudi jezikoslovni časopis, kot posrèdnika med slovanskimi narečji, kteri bi o začetku u vsakom narečju pisane sestavke donášati moral. — Cez lèto i dan, ali še pozneje se sopet snide sbor, pregleda in pretrese nasledke svojega ravnanja in osnuje, èe je že mogoče slovnicu i etimologikon književnoga jezika.

To bi bil kratki načert, obris bez znotrajnoga kipa. Vèmo, da se je vse to že povèdalo, večkrat povèdalo, da misli niso več nove, pa — guta cavat lapidem. Sicer naj se oberne ta rèč kakor hoče, tudi mi Slovenci bomo iz serca radi s večino glasov potegnuli. Rèsanski

* Že lani omēnjeno druŕtvo za izdajanje prostonarodnih bukev v Praze pod imenom: Dēdictvi Svatojanskē ŕteje po „Pražskih novinah“ sedaj ŕe 3650 udov. Druŕtva v te preimenitni namen osnovane so pravi blagoslov za cēle deŕele. Slovenci! tudi mi imamo ŕe tako druŕtvo, pokaŕimo v djanju, da nam na pravoj kerŕanskoi omiki naŕega naroda v rēsnici kaj zaleŕi!

* Narodne novine so nam prinesle proglas svētlega bana Jelaēica na ljudstvo trojedne kraljevine, u kterom nam s ŕivimi barvami popisuje potrebo narodnoga gledišāa. Poziva ob jednom vse jugoslavenŕke rodoljube ga na vso moē osnovati pomagati. „Zakaj brez njega—govori svetli ban med drugim — ni upati, da bi se naŕe slovstvo razvilo, ono je narodna potreba i naj imenitniŕa odgojivnica narodnoga izobraŕenja, narodno gledišāe je ŕivo zercalo obiāajev minulosti ia sadajnosti, ono je gledē na sedajne āase naj moēnejŕe srēdstvo, narodno ŕivljenje okrepcati in omikati. Dalej govori svētli ban, da bi se narodno igrališāe naj loŕej na akcije osnovati dalo. Iŕēe se samo 4000 rodoljubov, kteri bi pripravljene bili po 25 zl. sr. na oltar domovine poloŕiti. Na poslēdne tudi razloŕi, kako bi se s denarjem ravnalo in kako akcije nazaj plaēovale. Bog daj, da bi njegove iskrene besēde rodovitno zemljo najŕle! — Okoli 400 akcij je ŕe podpisanih.

Izreki. Tvoje zdravje naj cveti kot spomlad; — tvoje serce naj greje in gori v dobrem ko sonce poletno; — tvoje ŕivljenje naj bo rodovitno kot jesen; — tvoje obnaŕanje naj bo bēlo ko sneg po zimi. Naji prijaznost pa naj bo neumerjoāa, kakor ste duŕe najni! —

Ne āast, pa tudi premoŕenje in denar nas ne stori vselej sreēne. Le prijaznost in ljubezen prava daste sreēo popolno. Te nam je Bog dal; — hodite z nami, in nas spremito v veēnost nezmerno! —

Miloljub.

Druŕtvo sv. Mohora v Celovcu.

S veseljem zaēnemo dans imenik āastitih udov druŕtva sv. Mohora, ktero se od dneva do dneva lepŕe razvija in ēe dalje bolj med slovenskimi brati razŕirja. Pristopili so pred vsimi druŕimi:

Presvitli g. Anton Martin Slomŕek, knezoŕkof Lavantinski, — 1. g. Simon Rudmaŕ, c. k. ŕolski svetovavec na Koroŕkem; — 2. g. Dragotin Robida, c. k. gimn. uēitelj v Celovcu; — 3. g. Franc Zorēiē, ŕpiritual v Celovcu; — 4. g. Andrej Einspieler, mestni kaplan v Celovcu; — 5. g. Anton Janeŕiē, zaē. gimn. uēitelj v Celovcu; — 6. g. Janez Leon, tiskar v Celovcu; — 7. g. Luka Jeran, mestni kaplan v Ljubljani; — 8. g. A. Zamejc, katehet v Ljubljani; — 9. g. Joŕef ŕofran, expositus v Rablu; — 10. g. Franc Biconik, kaplan v ŕabnicah; — 11. g. Pavel Travenŕāak, ŕupnik Komarevaēki pri Siseku; — 12. g. Matevŕ Kogelnik, proŕt u Doljnem Dravbregu. (Dalje sledi.)

Pristopnina novih udov se pod nadpisom: „na druŕtvo sv. Mohora“ u Leonovej bukvarnici v Celovcu prejema.

Preŕalostno vēst podamo na koncu danaŕnjega lista namreē: preslayni spisatelj Jan Kollar je 25. t. m. okoli ŕestih zjutraj u Bogu zaspal. Naj v Bogu poēiva!